

Městský soud v Praze
pracoviště Slezská
Slezská 9, 120 00 Praha 2
- o žalobě proti opatření proti nečinnosti ÚOOÚ
prostřednictvím datové schránky

V Praze, dne 26. 7. 2021

Žalobkyně: CHAPS spol. s r.o., IČO: 47547022
se sídlem Bráfova 1617/21, 616 00 Brno
zapsaná v OR vedeném u Krajského soudu v Brně, sp. zn. C 17631
právně zast. Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem
HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s., IČO: 29453101
se sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

ŽALOBA proti opatření žalovaného proti nečinnosti
ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16
s NÁVRHEM na přiznání odkladného účinku

Přílohy: Plná moc ze dne 26. 7. 2021
Opatření žalovaného proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16
Úplný výpis žalobkyně z obchodního rejstříku pořízený na síti internet
Osvědčení o plátcovství DPH

Soudní poplatek¹ bude zaplacen na základě výzvy nadepsaného soudu.
Věcná a místní příslušnost nadepsaného soudu byla určena podle § 7 odst. 1 a odst. 2 zákona
č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

¹ Z podávané žaloby i z návrhu, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

I. Napadené rozhodnutí

1. Dne 25. 5. 2021, pod č. j. UOOU-0974/21-16, žalovaný vydal s výslovným odkazem na § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „SŘ“), vůči žalobkyni **opatření proti nečinnosti**, jímž jí „přikázal, aby do 7 dnů ode dne doručení opatření vyřídila stížnost žadatele o informace pana Davida Koňářika, nar. 15. 1. 2001, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice (dále jen „žadatel“), na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace v části originálních ID zastávek a rozlišení označků.“ Uvedené opatření bylo vydáno v souvislosti s vyřizováním žádosti žadatele o informace, kterou učinil vůči žalobkyni s výslovným odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ anebo „InfZ“).

II. Okolnosti, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí

2. Úvodem žalobkyně považuje za nezbytné zrekapitulovat skutkový stav věci, resp. okolnosti a průběh řízení, které vydání napadeného opatření proti nečinnosti předcházely.
3. Žadatel dne 21. 12. 2020 doručil žalobkyni žádost s odkazem na zákon o svobodném přístupu k informacím, přičemž ji konkrétně požádal o poskytnutí těchto informací: „*jízdní řády linkové dopravy ve formátu JDF se všemi informacemi, které předávají dopravci do systému CIS JŘ² (mj. originální ID zastávek a rozlišení označků) formou on-line přístupu.*“
4. Žalobkyně³ na takto obdrženou žádost žadatele reagovala podáním ze dne 4. 1. 2021, v rámci kterého jej informovala o tom, že na ni nebude reagovat, resp. reagovat ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť tomuto zákonu nepodléhá, když není povinným subjektem (veřejnou institucí) ve smyslu § 2 odst. 1 jmenovaného zákona. Současně žalobkyně ve stručnosti vyložila argumenty, pro které toto stanovisko zaujala, přičemž vyšla z výsledku provedeného pětistupňového testu ve smyslu závěrů prezentovaných Ústavním soudem v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a závěrů navazující soudní judikatury, zejména nálezu totožného soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16.
5. Dne 21. 1. 2021 žadatel doručil žalobkyni podání, které označil jako stížnost na postup při vyřízení shora uvedené žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. V rámci tohoto vyjádřil nesouhlas s argumentací žalobkyně, když je podle jeho názoru nutno vycházet výlučně z nejnovějšího nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, popř. z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 26/2012-129. Závěrem svého podání žadatel navrhl, aby „*nadřízený orgán usnesením věc převzal a rozhodl namísto povinného subjektu.*“
6. Žalobkyně na takto obdržené podání žadatele reagovala přípisem ze dne 2. 2. 2021, přičemž její stanovisko ohledně zásadní skutečnosti, tj. že povinným subjektem ve smyslu InfZ není, zůstalo nezměněno. Žalobkyně se zároveň vypořádala s argumentací žadatele, a to v tom smyslu, že ani novější rozhodnutí (míněno rozhodnutí Ústavního soudu – ve věci sp. zn. II. ÚS 618/18) nijak nepřekonává dosavadní judikaturu (Ústavního soudu – ve věcech sp. zn. I. ÚS 260/06 a IV. ÚS 1146/16). Tímto žalobkyně považovala předmětnou věc za vyřízenou.

² Tj. celostátní informační systém o jízdních řádech.

³ Prostřednictvím svého výkonného ředitele Ing. Vlastimila Coufala.

7. Žadatel se následně obrátil na žalovaného, přičemž s odkazem na § 16b odst. 3 InfZ požádal o přijetí opatření proti nečinnosti. Po stručné rekapitulaci průběhu událostí žadatel v tomto svém podání vyjádřil kategorický nesouhlas se závěrem žalobkyně o tom, že tato nepodléhá zákonu o svobodném přístupu k informacím. Argumentaci žalobkyně označil za nekonzistentní se stávající praxí s tím, že náhledy soudní praxe neopodstatněně selektuje. Uvedl rovněž, že mnohé subjekty (jmenovitě zmínil společnost České dráhy, a.s.), které se dříve taktéž měly odkazovat na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV ÚS 1146/16, podobně jako žalobkyně, nyní již žádosti o informace podané podle zákona o svobodném přístupu k informacím jako povinné subjekty vyřizují. Závěrem žadatel žalovanému navrhl, aby tento „*usnesením věc převzal a rozhodl namísto nečinného správního orgánu.*“
8. Žalovaný poté v reakci na popsané podání žadatele vydal napadené opatření proti nečinnosti. Pro úplnost v této souvislosti žalobkyně uvádí, že se ve věci jedná v pořadí o druhé z opatření proti nečinnosti, které žalovaný vůči žalobkyni vydal (a to v podstatě se shodnou argumentací). První z opatření bylo žalovaným vydáno dne 24. 3. 2021, pod č. j. UOOU-00974/21-11.⁴

III. Obsah napadeného rozhodnutí

9. Úvodem svého rozhodnutí, resp. opatření vydaného pod č. j. UOOU-00974/21-16, přitom žalovaný vymezuje, že rozhodoval toliko ohledně části podnětu žadatele, a to konkrétně, **pokud se jedná o „originální ID zastávek a rozlišení označků“**, neboť toliko v této části je nadřízeným orgánem žalobkyně jakožto povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.⁵ K otázce své kompetence k vedení stížnostního řízení na postup žalobkyně při vyřizování žádosti žadatele, resp. kompetence k vydání předmětného opatření proti nečinnosti vůči žalobkyni, žalovaný odkázal na § 20 odst. 5 InfZ a § 16a odst. 4 InfZ.
10. V meritu věci je významná část odůvodnění napadeného opatření v čl. III., z níž se doslovně podává: „*Povinný subjekt je podle příslušné judikatury povinným subjektem s ohledem právě na uzavřenou smlouvu o vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech. V této souvislosti je nutno připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, ve kterém soud ve výroku I. rozhodnutí uvedl, že: svěřuje-li zákon určitý výkon veřejné správy správnímu orgánu a současně tomuto správnímu orgánu umožňuje tímto výkonem veřejné správy pověřit jiný subjekt (tedy výkon veřejné správy původně uložený správnímu orgánu takto delegovat), je třeba na tento pověřený subjekt nahlížet při výkonu veřejné správy shodně jako na správní orgán, který je primárně k výkonu této veřejné správy určen. Povinný subjekt na základě žádosti [žalovaného] o stanovisko ze dne 3. 5. 2021 pod č. j. UOOU-00974/21-14 sdělil, že není povinným subjektem (veřejnou institucí) ve smyslu [zákona*

⁴ Žalobkyně uvádí, že i toto opatření žalovaného proti nečinnosti napadla žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přičemž řízení o této žalobě je u nadepsaného soudu vedeno pod sp. zn. 11 A 112/2021.

⁵ Žalovaný původně věc podle § 12 SŘ postoupil k vyřízení Ministerstvu dopravy. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012-129, dovedl, že ohledně CIS JŘ je žalobkyně povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž jejím nadřízeným orgánem je právě Ministerstvo dopravy, které pověřilo třetí subjekt (žalobkyni) vedením CIS JŘ pro potřeby veřejnosti. Z odůvodnění napadeného opatření, resp. z rozhodnutí ministra dopravy ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6/2020-040-S106/2, které bylo žalobkyni doručeno, vyplývá, že žadateli byly poskytnuty odkazem na veřejně publikovaná data z CIS JŘ ty informace, na které se vztahuje smlouva ze dne 27. 7. 2001, jíž ministerstvo žalobkyni vedením CIS JŘ pověřilo. V ostatním, tj. právě ohledně originálních ID zastávek a rozlišení označků, Ministerstvo dopravy uvedlo, že v této části není nadřízeným subjektem žalobkyně, protože zde musí rozhodnout žalovaný.

o svobodném přístupu k informacím]. S ohledem na výše uvedenou judikaturu se [žalovaný] s tímto názorem neztotožňuje. Je však také nutno uvést, že judikatura se shoduje v tom, že i v případě, že se žádost o informace oslovený subjekt necítí být povinným subjektem, je třeba na takovou žádost reagovat, což povinný subjekt sice splnil, neboť žadatelé zaslal přípis ze dne 5. 1. 2021 (správně ze dne 4. 1. 2021) a 24. 3. 2021 (správně 2. 2. 2021), ale spis [žalovanému] již nepředložil v souladu s § 16a odst. 5 [InfZ], když této stížnosti sám nevyhověl ani ji nepostoupil příslušnému nadřízenému orgánu. Pokud povinný subjekt žádosti o informace nevyhoví, je podle ustálené judikatury povinen vždy postupovat podle § 15 odst. 1 zákona [InfZ]. Je povinen v odůvodnění uvést důvody, které ho k postupu, resp. k neposkytnutí informace, vedly, a to v souladu se [zákonem o svobodném přístupu k informacím], své závěry řádně odůvodnit tak, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. V tomto případě povinný subjekt takto nepostupoval. [Žalovaný] v daném případě na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt je nečinný při vyřizování stížnosti.“

IV. Žaloba – předpoklady pro její podání

11. Žalobkyně se domnívá, že opatření **nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, je tudíž nezákonné a současně je věcně nesprávné**. Z tohoto důvodu tímto žalobkyně proti opatření žalovaného ze dne 25. 5. 2021, vydanému pod č. j. UOOU-00974/21-16, podává ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“), tuto žalobu.
12. Podle § 65 odst. 1 SŘS platí: *„Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“* Tudíž žalobou ve smyslu § 65 a násl. SŘS lze brojit proti rozhodnutí, které vydal správní orgán, přičemž aktivně legitimována k jejímu podání je osoba, resp. subjekt, který byl v důsledku rozhodnutí zkrácen na svých právech.
13. Z hlediska naplnění formálních předpokladů pro podání žaloby, resp. její věcné projednání, považuje žalobkyně v první řadě za potřebné vymezit se k **povaze napadeného opatření**.
14. Podle § 80 odst. 1 a odst. 4 písm. a) SŘ platí: *„Nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Nadřízený správní orgán může přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření ke zjednání nápravy nebo vydal rozhodnutí.“* Žalobkyni je znám náhled odborné veřejnosti, resp. praxe na povahu opatření proti nečinnosti vydávaného ve smyslu právě citovaných zákonných ustanovení. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, se v tomto ohledu výslovně podává: *„Opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu z roku 2004 je pouze aktem interní povahy, který je výrazem hierarchického uspořádání veřejné správy. Nejde tedy o případ rozhodování ve správním řízení...“* Žalobkyně je nicméně toho názoru, že takové vymezení opatření proti nečinnosti nelze uplatnit v předmětném případě, resp. nelze jej uplatnit bez zohlednění specifických okolností, které je v dané věci nutno shledat.

15. Napadené opatření, byť je nazváno, resp. označeno jako „opatření proti nečinnosti“, obsahově⁶ podle názoru žalobkyně představuje (i) akt s konkrétně vymezeným předmětem a jmenovitě určeným adresátem, tj. akt, kterým správní orgán (žalovaný) ukládá v konkrétní věci povinnost jmenovitě určené osobě (žalobkyni). Lze sice dedukovat, že žalovaný k opatření přistupuje striktně v intencích § 80 odst. 1 SŘ, resp. závěrů Nejvyššího správního soudu přijatých např. ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 Ans 11/2011-95, tudíž výhradně jako k aktu (úkonu) vydávanému nadřízeným správním orgánem vůči podřízenému správnímu orgánu v rámci standardního hierarchického uspořádání veřejné správy, na což lze usuzovat z obsahu opatření či kupř. ze skutečnosti, že v opatření absentuje poučení, resp. poučení o právu se proti němu odvolat (což je naopak typický znak pro rozhodnutí), nicméně podle názoru žalobkyně takto zaujatý právní názor žalovaného nereflektuje specifickou skutečnou postavení žalobkyně.
16. Toto specifikum založil sám zákon o svobodném přístupu k informacím novelou účinnou od 2. 1. 2020. Od tohoto data totiž InfZ pro žalovaného konstituoval zcela nové oprávnění. Podle § 20 odst. 5 InfZ platí: „*Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.*“ Soudní judikatura je přitom ustálena v názoru o tom, že povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (veřejnou institucí) může být v určitých případech dokonce i subjekt soukromého práva. Právě pro povahu takových povinných subjektů ve spojení s tím, že u nich – již z prosté povahy věci – neexistuje hierarchické orgánové uspořádání, jak je toto známo z veřejné správy,⁷ žalovaný bude nadřízeným (správním) orgánem ve smyslu § 178 SŘ, resp. § 20 odst. 5 InfZ typicky u povinných subjektů – osob soukromého práva (osobou soukromého práva je přitom rovněž žalobkyně⁸). Ovšem právě tento aspekt podle přesvědčení žalobkyně zásadním způsobem mění klasičnost hierarchie správních orgánů, jak jej předvídá § 178 SŘ, a modifikuje postavení žalobkyně. Na tomto nemůže současně ničeho změnit ani skutečnost, že, je-li subjekt povinným ve smyslu InfZ, je na něj podle ustálené soudní judikatury nutno nahlížet jako na (považovat jej za) správní orgán, neboť takové přisouzení postavení (v tomto případě pro účely InfZ) neznamena, že tento subjekt správním orgánem je. Jinými slovy řečeno – žalobkyně je (jako subjekt ryze soukromého práva) na jedné straně adresátem ukládané povinnosti, tj. de facto má postavení účastníka (správního) řízení, jehož výsledek je vydání určitého rozhodnutí správním orgánem, **a současně** na straně druhé má, resp. má – podle názoru žalovaného, postavení „podřízeného správního orgánu“. Ostatně pakliže by žalobkyni bylo účastenství (byť účastenství *sui generis*) v tomto ohledu odpíráno, vedlo by to k naprosto neospravedlnitelnému omezení jejích zákonných práv, tj. v konečném důsledku v tomto případě k omezení kupř., nebo spíše především, její možnosti domáhat se soudního přezkumu svého právního postavení z pohledu InfZ, tj. přezkumu skutečnosti, zda tomuto zákonu podléhá, či nikoliv, tedy odpírání právo na spravedlivý proces. Toto rozhodně nemohlo být

⁶ Napříč právním řádem je obecně poplatná zásada, podle které se právní jednání vždy posuzují podle svého obsahu, nikoliv, nadto toliko, podle svého názvu, resp. označení, které jim přiřadil původce, resp. autor takového jednání.

⁷ Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ans 3/2007-61, vyplývá, že: „*nadřízeností ve smyslu ustanovení správního řádu je totiž nutno rozumět nadřízenost organizační, která se týká řízení a je výrazem subordinační jako principu charakteristického pro výkon státní správy. Znamená, že vztahy mezi orgány na daném úseku státní správy jsou hierarchicky uspořádány, a to tak, že každý orgán nižšího stupně je organizačně podřízen orgánu stupně vyššího, jenž má vůči němu řídicí pravomoci. Tento nadřízený orgán je pak zpravidla i orgánem instančně vyšším, povolaným k rozhodování o řádných opravných prostředcích proti rozhodnutí orgánu podřízeného.*“

⁸ K tomu blíže dále v bodě 27. a násl této žaloby.

úmyslem zákonodárce. Správní orgán (míněno správní orgán v pravém smyslu) totiž není nositelem takových subjektivních práv, proto na nich logicky nemůže být jakkoliv dotčen.

17. Popisovaná specifičnost postavení žalobkyně má oporu již také v náhledech soudní praxe. Přílehlavé jsou podle názoru žalobkyně závěry prezentované kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/202-57, z něhož se podává: „*Ústavní soud již vysvětlil, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle [zákona o svobodném přístupu k informacím] je rozhodnutím o právech žadatele, které povinný subjekt vydává jako nositel veřejné moci. Povinný subjekt se v případě, že je jeho rozhodnutí nebo postup podroben soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, nemůže domáhat ochrany svých základních práv a svobod, neboť žádná základní práva nemá. Tento závěr ovšem podle Ústavního soudu neplatí, jestliže je v postavení subjektu, který rozhoduje o poskytnutí informace, fyzická nebo právnická osoba. Rozhodnutí soudu, kterým jí byla uložena povinnost rozhodnout ve věci žádosti o poskytnutí informace (nebo kterým jí byla tato věc vrácena k dalšímu řízení) z důvodu, že bylo shledáno její postavení coby povinného subjektu podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, se totiž – pokud jde o samotnou existenci této povinnosti – dotýká jejich základních práv a svobod (viz již citovaný nálezný sp. zn. IV. ÚS 1146/16, bod 42.). Nejvyšší správní soud dodává, že – vedle procesních práv – v úvahu připadá především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační seburčení (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod).“ ... „*Jak kasační soud vysvětlil, původní žalovaná vystupovala v řízení před správním soudem v dvojediné pozici. Jednak v pozici nositele kompetence (podle [InfZ]), tedy jako správní orgán, jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném [InfZ].“**
18. Žalobkyně je tak přesvědčena o tom, že napadené opatření **je nutno považovat** za rozhodnutí, resp. rozhodnutí v širším slova smyslu, popř. rozhodnutí *sui generis*.
19. Pro úplnost a pro případ, že by snad vznikly pochybnosti o oprávnění žalobkyně k podání žaloby ve smyslu § 65 a násl. SŘS, resp. dospěl-li by nadepsaný soud k závěru, že napadené opatření proti nečinnosti není v daném případě rozhodnutím, resp. rozhodnutím, proti kterému lze podat žalobu podle § 65 a násl. SŘ, možnost správního přezkumu tohoto aktu v režimu SŘS by byla podle žalobkyně dána podle § 82 a násl. SŘS. Komentářová literatura⁹ uvádí, že: „*zásahová žaloba tak chrání proti jakýmkoliv aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobitelné zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoliv jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 SŘS.*“ Žalobkyně je současně povinna odpovídajícím způsobem vylíčit okolnosti rozhodné pro projednání žaloby. Z tohoto pohledu nicméně není povinna výslovně ji subsumovat pod konkrétní zákonné ustanovení, resp. v průběhu řízení se může ukázat, že se ve skutečnosti jedná o žalobu podle § 65 a násl. SŘS, ačkoliv byla podána jako zásahová podle § 82 a násl. SŘS, resp. naopak, a není to (a ani legitimně nemůže být) důvodem pro věcné neprojednání uplatněného nároku.

⁹ Srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016.

20. Žádných pochybností nemůže existovat ohledně postavení žalovaného coby správního orgánu. Ostatně podle § 50 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, je žalovaný explicitně definován jako „**ústřední správní úřad pro oblast ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném tímto zákonem** (míněno zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů), jinými právními předpisy, mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a přímo použitelnými předpisy Evropské unie.“ Správní úřad je správním orgánem úředního typu.¹⁰ Správní úřad je podmnožinou pojmu „správní orgán“.
21. Aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby (podle SŘS) je pak dána jejím postavením, jak je výše popsáno, zejména v bodech 16. a 17. této žaloby, neboť napadené rozhodnutí vydal (správní) orgán, který k tomu neměl pravomoc, a toto rozhodnutí žalobkyni ukládá povinnost v rozporu s právními předpisy, když jí právě uložením této povinnosti ze strany nepříslušného orgánu je v konečném důsledku přisuzováno postavení povinného subjektu podle InfZ, byť takovým subjektem není.¹¹ Navíc zákon (SŘS) sám nelimituje okruh osob oprávněných k podání žaloby podle § 65 a násl. (i podle § 82 a násl.) SŘS toliko na účastníky (správního) řízení. Koneckonců na toto lze dedukovat již pouhým jazykovým výkladem jmenovaných zákonných ustanovení (srov. použití výrazu „kdo“ v § 65 odst. 1, resp. § 82 SŘS).
22. Lhůta pro podání žaloby je vzhledem k § 72 odst. 1 (popř. § 84 odst. 1) SŘS ve spojení s § 40 odst. 3 SŘS zachována, neboť napadené opatření žalovaného žalobkyni bylo doručeno dne 25. 5. 2021. Věcná a místní příslušnost nadepsaného soudu je dána § 7 odst. 1 a odst. 2 SŘS.

V. Žaloba – věcné důvody

23. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že žalovaný vůči ní vůbec **nebyl** (a není) **oprávněn** napadené opatření (a ani jakékoliv jiné) přijmout (vydat), a pokud k tomu přistoupil, je jeho rozhodnutí nezákonné, resp. dokonce nicotné (právě pro neexistenci pravomoci žalovaného). Napadené opatření žalobkyně současně shledává rovněž tak **věcně nesprávným**.
24. Žalovaný k věci přistoupil (a takto ostatně explicitně vyznívá odůvodnění jeho rozhodnutí napadeného touto žalobou) tak, že žalobkyně je povinným subjektem ve smyslu InfZ. Na takové postavení žalobkyně žalovaný usuzuje s ohledem na Smlouvu o vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech, kterou žalobkyně dne 27. 7. 2001 uzavřela s (tehdy) Ministerstvem dopravy a spojů (dále též jen „Smlouva o vedení CIS“), na základě které byl podle názoru žalovaného na žalobkyni přenesen výkon veřejné správy, pročež ji je nutno s ohledem na závěry prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, považovat za povinný subjekt podle InfZ.
25. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že **pečlivé** zhodnocení jejího postavení z pohledu InfZ **je zcela klíčové** pro posouzení merita věci. Pokud totiž žalobkyně povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím není, logicky vůči ní nemohou být uplatňována opatření tímto zákonem (a případně navazujícími anebo souvisejícími právními předpisy) předvídaná a nemůže být založena z tohoto důvodu pravomoc žalovaného. Žalovaný nicméně přisuzuje žalobkyni postavení povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu

¹⁰ Srov. Průcha, P.: Správní právo – obecná část, 7. vydání, nakl. Doplněk, 2007, str. 125.

¹¹ K tomu blíže dále v bodě 27. a násl. této žaloby.

k informacím, aniž by hodnocení této otázky věnoval jakoukoliv, natož náležitou pozornost. Pomine-li v tomto směru žalobkyně (nikoliv nevýznamnou) skutečnost, že napadené opatření je v důsledku takového postupu de facto nepřezkoumatelným (a tím i toliko pouze z tohoto důvodu nezákonným), jsou závěry žalovaného i věcně nesprávné.

26. Okruh povinných subjektů zákon o svobodném přístupu k informacím vymezuje ve svém § 2 odst. 1. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není státním orgánem, ani územně samosprávným celkem, popř. jejich orgánem, mohla by mít postavení povinného subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pouze pokud by bylo dovozeno, že je tzv. veřejnou institucí. „Veřejná instituce“ je neurčitým právním pojmem. Zákon tento pojem nevymezuje a ponechává to na odborné veřejnosti, resp. soudní praxi. Za judikatorní pilíř v tomto směru přitom nutno označit především nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06. Ústavní soud v tomto nálezu definoval pět základních definičních znaků, jejichž optikou je potřeba hodnotit, zda má posuzovaný subjekt (žalobkyně) veřejnoprávní či soukromoprávní povahu. Z tohoto nálezu se v dané souvislosti podává: *„Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak podle přesvědčení Ústavního soudu nejen a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné anebo soukromé povaze.“*
27. Žalobkyně, jak plyne z veřejně dostupných informací (např. z obchodního rejstříku), je ryze soukromoprávním subjektem – obchodní korporací [dříve ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“), a nyní] ve smyslu zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), (dále jen „ZOK“). Založení žalobkyně proběhlo (a to v roce 1993) výhradně soukromoprávním úkonem a soukromými fyzickými osobami, tj. bez veřejnoprávního zásahu, resp. bez ingerence anebo schvalovacího procesu ze strany státu. Žalobkyně se plně řídí ustanoveními ZOK a v tomto smyslu i stát je a může být (a to teprve nyní),¹² a to až zprostředkovaně přes společnosti ČD - Informační systémy, a.s. a České dráhy, a.s., pouze společníkem, vykonává tak toliko svá práva společníka a je povinen dodržovat právní úpravu fungování společnosti s ručením omezeným. Orgány žalobkyně jsou voleny obdobně jako v jiných obchodních korporacích podle společenské smlouvy. Žalobkyně nepodléhá žádnému speciálnímu státnímu dohledu (bude-li pominut standardní státní dohled nad podnikatelskými subjekty v hospodářském prostoru obecně). Stát žalobkyni v materiálním slova smyslu neovládá. Předmětem podnikání a činnosti žalobkyně není zajišťování veřejných anebo celospolečenských potřeb (oblast IT), resp. žalobkyně nebyla založena za účelem plnění veřejných cílů. Pohybuje se v konkurenčním tržním prostředí. Podstata její existence a jejího fungování spočívá v podnikání, jehož účelem je dosahování

¹² Společnost ČD - Informační Systémy, a.s., jejímž ultimativním vlastníkem je stát, se stala (jediným) společníkem žalobkyně v roce 2017 (jak je ostatně zřejmé i z údajů veřejně přístupných – srov. obchodní rejstřík – www.justice.cz).

zisku. Výlučně z tohoto zisku, který produkuje vlastní činností, je žalobkyně financována, nedisponuje veřejnými prostředky a ani s nimi nehopodaří. Ostatně stejnou činnost žalobkyně může vykonávat prakticky jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt s příslušným oprávněním. Jde ryze o soukromý účel, k jehož výkonu není žalobkyně nadána žádnými zákonnými privilegii. Žalobkyně se nijak nepodílí na výkonu veřejné moci. Nevykonává žádný veřejný účel. Taktéž z hlediska hospodaření s majetkem chybí zvláštní úprava vlastnického práva k majetku, který by nabyta od státu anebo jiné osoby než od státu. Chybí tak rozlišování jednání s majetkem ve veřejném zájmu, když není podnikáno s využitím státem svěřeného majetku.

28. Na povahu žalobkyně, jako subjektu nikoliv povinného podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nutno usuzovat dále i při zohlednění závěrů prezentovaných Ústavním soudem v nálezu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16, který doposud nelze považovat za jakkoliv překonaný, a to ani nejnovějším rozhodnutím Ústavního soudu v oblasti práva na informace, tj. nálezem ve věci sp. zn. II. ÚS 618/18. Po hlubší analýze posledně jmenovaného rozhodnutí je podle názoru žalobkyně nutno uzavřít, že argumentace Ústavního soudu v něm obsažená se jeví být poněkud vnitřně rozpornou. Zejména však, a to je pro tuto věc podstatné, v něm Ústavní soud neshledal rozpor se svým dřívějším nálezem ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16, resp. rozpor v takové míře, aby věc rozhodlo plénum Ústavního soudu, natož aby plénum potvrdilo konkrétně zaujaté náhledy části ústavních soudců. Tedy jinými slovy – časově novější rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 618/18 v žádném případě nevyklučuje použití rozhodnutí dřívějšího, tj. závěry prezentované v nálezem ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16 a tím rovněž závěry prezentované v nálezem, ze kterého argumentačně vychází (potřeba provedení pětistupňového testu ve smyslu výše citovaného nálezem ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06).
29. Ústavní soud v nálezem ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (mj.) uzavřel, že povahu veřejné instituce podle § 2 odst. 1 InfZ zásadně nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí ZOK (ObchZ). Aby mohla být taková obchodní společnost podřazena pod pojem „veřejná instituce“, muselo by se jednat o subjekt, jehož postavení by bylo – co do podstaty – stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, anebo některé z právnických osob veřejného práva. Ústavní soud v této souvislosti výslovně uvádí, že: *„Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by – při jeho současném zákonném vymezení – bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně „k tíži“ veřejné moci.“*
30. Žalobkyně je s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčena o tom, že u ní **nejsou** kritéria definovaná pro veřejnou instituci dána. Charakter teprve (a nadto až stávajícího) ultimativního vlastníka žalobkyně, kterým je ze 100 % stát, ze žalobkyně povinný subjekt (veřejnou instituci) nečiní. V předmětné souvislosti se současně jeví vhodným připomenout rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018-41, či ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 145/2018-61, ve kterých bylo akcentováno, že: *„K určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem „veřejná instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být kumulativně splněna jak kritéria uvedená v nálezem ČEZ (nálezem Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 1146/16) (v bodech 70. a 71. tohoto nálezem), tak kritéria, jak byla definována v nálezem Letiště Praha (nálezem Ústavního soudu ve věci I. ÚS 260/06). Jinými slovy je zapotřebí, aby akcie či podíly obchodní společnosti byly ze 100 % vlastněny státem (v širším slova smyslu) a zároveň aby byla splněna kritéria vymezená v nálezem Letiště*

Praha...“ Tudíž – podle interpretace žalobkyně – má-li tato povinným subjektem podle InfZ být, musí splňovat všechna dosud (judikatorně) vymezená kritéria pro veřejnoprávní instituci. Tak tomu nicméně v žádném případě není, jak je výše i dále popsáno.

31. Žalobkyně je současně přesvědčena o tom, že je nutno uvážit i váhu toho anebo kterého kritéria, vymezujícího rozdíl mezi subjektem soukromoprávním a veřejnoprávním. První čtyři¹³ totiž podle jejího názoru v zásadě ničeho neříkají o povaze posuzovaného subjektu a z tohoto pohledu na významu nabývá kritérium páté. Právě prostřednictvím něho se hodnotí účel posuzovaného subjektu, který v konkrétním případě podle mínění žalobkyně může dokonce i převážit ostatní kritéria. Účel posuzovaného subjektu totiž umožňuje zohlednit smysl zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. práva na informace vůbec. V tomto ohledu je nesporné, a konstatoval to ostatně výslovně i Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67, že InfZ jednoznačně cílí zejména na zajištění kontroly vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem. Žalobkyně je, jak již výše nastínila a v této souvislosti to opakuje, podnikatelským subjektem, který se účastní hospodářské soutěže v rovnocenném, tzn., nikoliv monopolním, postavení jako ostatní soutěžitelé. Podstatou existence a fungování žalobkyně – obchodní korporace – je podnikání, jehož účelem je dosahování zisku. Žalobkyně podniká v určité oblasti (podobně jako jiné subjekty) a je financována výlučně svým ziskem, jehož dosahuje právě podnikatelskou činností. Povinnost žalobkyně poskytovat informace podle InfZ by ji z tohoto pohledu mohla nedůvodně znevýhodnit oproti jiným podnikatelským subjektům, které informační povinnost nemají, což by vedlo k zásadnímu ohrožení jejího postavení v rámci hospodářské soutěže, resp. by jí to z konkurenceschopnosti vyřadilo, a prakticky tak vedlo k přímému ohrožení smyslu její existence. Žalobkyně nevykonává veřejnou moc a ani se na jejím výkonu nijak nepodílí. Nehospodáří s veřejným majetkem ani s veřejnými prostředky. Realizací práva na informace bezesporu nemůže *lege artis* dojít k potírání dalších, ovšem naprosto rovnocenných, práv, typicky práva podnikat. Jinými slovy – okruh části odběratelů žalobkyně je dán předmětem její činnosti. Tuto činnost ovšem, jak žalobkyně výše zdůrazňuje, může vykonávat jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt. Žalobkyně neplní veřejný účel – bez ohledu na to, že tento mohou případně plnit (naplňovat) její odběratelé. Ještě jinými slovy – pro posouzení, zda činnost směřuje k uspokojování potřeb veřejného zájmu, je důležitá povaha účelu, pro který je činnost vykonávána, nikoliv povaha činnosti či odběratele této činnosti. Je tudíž podstatné, co je cílem takové činnosti a z jakého důvodu je vykonávána, a zjištěný cíl činnosti následně podrobit přezkumu, zda se ho subjekt snaží dosáhnout v zájmu veřejném, anebo v zájmu soukromém. Cílem činnosti žalobkyně jsou rozhodně zájmy soukromé a tvorba zisku.
32. Žalovaný zjevně k přezkumu postavení žalobkyně z pohledu InfZ ve výše naznačeném smyslu nepřistoupil a vyšel výlučně ze závěrů, jak je prezentoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 38/2015-51. Žalobkyně je však právě s ohledem na výše popsané toho názoru, že dedukce žalovaného stavějící podstatu žalobkyně coby povinného subjektu podle InfZ na Smlouvě o vedení CIS nemohou obstát. Žalovaným argumentované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 38/2015, které nadto jen bez dalšího přejímá premisu o postavení žalobkyně jako povinného subjektu, resp. veřejné instituce, podle InfZ z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012-129, na danou věc nepřiléhá. Jmenované

¹³ Míněno kritéria ve smyslu nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06.

soudy totiž podle názoru žalobkyně **rezignovaly** na zvážení skutečného postavení žalobkyně ve spojení se Smlouvou o vedení CIS a tak faktického charakteru činností, které v souvislosti s ní poskytuje. Navíc žalovaný pouhým odkazem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu naprosto **opomíjí** následný vývoj soudní judikatury (viz výše).

33. Smlouva o vedení CIS ke svému předmětu doslova uvádí: „*Předmětem této smlouvy je úprava podmínek, za kterých Zpracovatel (žalobkyně) jako osoba pověřená Ministerstvem (Ministerstvem dopravy) na základě zákona č. 111/1994 Sb. o silniční dopravě, ve znění předpisů pozdějších, pro potřeby veřejnosti povede celostátní informační systém o jízdách řádech (dále jen „CIS“)* v souladu s příslušným prováděcím předpisem, přičemž jej zabezpečí softwarově a metodicky tak, aby CIS byl veden způsobem umožňujícím komplexní informace o nejvhodnějším dopravním spojení v úseku mezi výchozím a cílovým místem specifikovaným cestující veřejností, a to při použití veřejné linkové osobní dopravy nebo při použití vzájemné kombinace více druhů veřejných osobních doprav v případe jejich zařazení do CIS.“ Zjevně tak nelze zpochybňovat, že CIS JŘ má sloužit potřebám veřejnosti, nicméně činnost žalobkyně spočívá „**toliko**“ v jeho softwarovém a metodickém zabezpečení. Žalobkyně zajišťuje IT řešení pro provoz CIS a v tomto směru poskytuje své (IT) služby, které jsou také předmětem jejího podnikání a těžištěm celé její podnikatelské činnosti. Na žalobkyni nebyly Smlouvou o vedení CIS přeneseny jakékoliv pravomoci či snad působnost orgánu veřejné správy, natož výkon veřejné správy, když její postavení je čistě dodavatelské v podobě poskytování IT služeb a technické podpory. Žalobkyně nedisponuje na základě citované smlouvy ani jakéhokoliv jiného právní jednání jakýmkoliv pravomocemi veřejného orgánu, které by ji zmocňovaly k výkonu veřejné správy a závěr, že by byla nadána pravomocí k výkonu veřejné správy je zcela vyloučen samotnou podstatou služeb, které poskytuje a její pozicí ve smluvním vztahu s Ministerstvem dopravy. Vykonatelem veřejné správy **zůstává** (toliko) Ministerstvo dopravy, žalobkyně žádným způsobem neingeruje do takto vykonávané veřejné správy a není k tomu nejen oprávněna, ale ani povinna. Správní soud (Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 62 A 26/2012-129) tento úhel pohledu zcela **opomněl**, přičemž jeho závěry tak prakticky dosud **nebyly**, nadto ve všech relevantních souvislostech, přezkoumány na úrovni vyšších soudů, resp. Ústavního soudu.¹⁴ I s ohledem na navazující soudní judikaturu dřívější pohled správního soudu podle žalobkyně neobstojí. Nehledě k tomu, že napadené opatření žalovaného se vztahuje k informacím (požadovaným žadatelem), které ani **nejsou** součástí CIS JŘ, jedná se o informace z databáze, kterou si žalobkyně vytvořila pro svou vlastní podnikatelskou činnost nezávisle na smluvním vztahu s orgánem veřejné moci.
34. Žalobkyně tedy uzavírá, že jí postavení povinného subjektu podle InfZ obecně a ani ve vztahu k informacím požadovaným v dané věci (tj. ty, ohledně kterých žalovaný přijal napadené opatření) přisoudit **nelze**, protože žalovaný nebyl vůči ní napadené opatření oprávněn přijmout.
35. V neposlední řadě žalobkyně, ačkoliv to nyní směřuje nad rámec základu věci (argumentace stran právní povahy a postavení žalobkyně z pohledu a ve smyslu InfZ), konstatuje a namítá, že požadované informace v rozsahu, v němž tyto nejsou veřejně přístupné, tedy ty, které nebyly žadateli dříve poskytnuty (jiným subjektem),¹⁵ tj. ty, ohledně kterých v konečném důsledku

¹⁴ A to ani v rámci usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 3669/13.

¹⁵ Ministerstvem dopravy (srov. i poznámka pod čarou č. 5 výše).

žalovaný přijal napadené opatření proti nečinnosti, tvoří obchodní tajemství žalobkyně pro naplnění předpokladů ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Jedná se o informace, které ani nejsou součástí CIS JŘ. Naopak, jedná se o informace z databáze, kterou si žalobkyně vytvořila v rámci své obchodní činnosti, pro fungování systému a aplikací, resp. pro svou vlastní podnikatelskou činnost nezávisle na smluvním vztahu s orgánem veřejné moci. Jedná se o obchodní tajemství žalobkyně – know-how, ocenitelné informace, které jednoznačně má zájem ochraňovat a také ochraňuje. V opačném případě by ostatně ostatním soutěžitelům na trhu poskytla konkurenční výhodu. Požadované informace tak podle názoru žalobkyně naplňují všech šest znaků ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení. Ostatně i sám zákon o svobodném přístupu k informacím ochranu obchodního tajemství explicitně připouští, jak vyplývá z jeho § 9 odst. 1. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nenakládá s veřejnými prostředky, nepřichází v úvahu aplikace § 9 odst. 2 InfZ.

VI. Žalobní petit

36. Žalobkyně **navrhuje**, aby nadepsaný soud vydal **rozsudek**, kterým opatření proti nečinnosti vydané žalovaným vůči žalobkyni dne 25. 5. 2021, pod č. j. UOOU-0974/21-16, v celém jeho rozsahu pro nezákonnost zruší, a to z důvodu jeho nicotnosti, případně pro nezákonnost zruší a věc zároveň vrátí žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a dále, kterým žalovaného současně zaváže k náhradě nákladů řízení.

VII. Návrh na přiznání odkladného účinku

37. Podle § 73 odst. 2 SŘS platí: „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“ Tudíž žalobě, resp. žalobě podle § 65 a násl. SŘS, může být přiznán odkladný účinek, pokud – vedle splnění podmínek v podstatě procesního charakteru (návrh žalobkyně, zajištění vyjádření žalovaného) a předtím obecných náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 3 SŘS – přistoupí materiální podmínky, tj., jednak že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, o odklad jehož vykonatelnosti je žádáno, by znamenaly pro žalobkyni nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a dále, že přiznání odkladného účinku žalobě nebude kolidovat důležitému veřejnému zájmu.
38. Za předpokladu, že žalobě nebude přiznán odkladný účinek, žalovaný bude oprávněn vůči žalobkyni **činit další kroky, resp. tyto již činí**, o čemž svědčí samotné napadené opatření, kterým žalovaný žalobkyni v podstatě **autoritativně ukládá povinnosti**, aniž by bylo vůbec postaveno na jisto, že má k tomu zákonné oprávnění, přičemž tyto kroky mohou žalobkyni poškodit – v konečném důsledku stran její samotné existence či nejméně ukládáním peněžních sankcí. V tomto je nutno spatřovat újmu, která žalobkyni reálně hrozí¹⁶ a která je zároveň pro ni de facto neodčitelnou. Žalovaný totiž v intencích InfZ (ve znění účinném od 2. 1. 2020), popř. souvisejících právních předpisů, disponuje rozsáhlými možnostmi pro zajištění konání

¹⁶ Předpoklad (tvrzené) újmy postačuje (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76).

povinných subjektů. Momentálně žalovaný žalobkyni ukládá autoritativně povinnosti – jako povinnému subjektu podle InfZ. Dokonce má právě podle InfZ možnost žalobkyni nařídít požadované informace poskytnout. Takový postup by mohl mít pro žalobkyni, jakožto ryze soukromý subjekt a subjekt pohybující se výhradně v tržním podnikatelském prostředí, dalekosáhlé a jednoznačně negativní následky a zvýhodňovat její (přímé) konkurenty, když tito by si (sami anebo zprostředkovaně) právě prostřednictvím informačního práva podle InfZ mohli „vynucovat“ získávání informací, ke kterým by jinak nemohli mít (získat) přístup, čímž by si mohli sjednat konkurenční výhodu, v důsledku čehož bezpochyby žalobkyni hrozí vznik škody, resp. újmy, ať již v její materiální anebo imateriální rovině, resp. by takový postup vedl k zásadnímu ohrožení postavení žalobkyně v rámci hospodářské soutěže, případně by jí to z konkurenceschopnosti vyřadilo a de facto tak vedlo dokonce k přímému ohrožení smyslu její existence. Nehledě k tomu, že poskytnutí informací povinným subjektem lze exekučně vykonat, jak to ostatně výslovně předpokládá a umožňuje § 16 odst. 4 poslední věta InfZ. V tomto směru žalobkyni hrozí opakované ukládání donucovacích pokut až do výše 100 000,- Kč. Podle názoru žalobkyně je nicméně toto vše nepřijatelné minimálně do doby, než bude s konečnou platností vyřešeno, zda je vůbec povinna ve smyslu InfZ postupovat.

39. Přiznáním odkladného účinku současně nemůže být dotčena jiná osoba, resp. minimálně potenciální dotčení práv této osoby by bylo nesrovnatelně menší, než míra vážnosti újmy, které je nepřiznáním odkladného účinku vystavována žalobkyně. Prakticky jedinou osobou, která v tomto smyslu může být dotčena, je žadatel. Tento ovšem „toliko“ žádá o poskytnutí informací bez jakékoliv časové priority, popř. nezbytnosti je získat – koneckonců nic takového z jeho žádosti o informace či navazujících podání ani nevyplývá.
40. Ve věci současně není ani dán rozpor s, natož až důležitým, veřejným zájmem. Komentářová literatura¹⁷ k tomu uvádí, že: „z dikce výše citovaného ustanovení pak plyne, že nepřiznání odkladného účinku z důvodu konfliktu s veřejným zájmem by mělo nastat pouze v případech, kdy bude třeba na nedotčenosti veřejného zájmu bezvýhradně trvat. Příkladem může být situace, v níž by přiznání odkladného účinku znamenalo naprostou zbytečnost předchozího správního řízení nebo by popřelo smysl úpravy, na jejímž základě bylo vydáno správní rozhodnutí.“ Taková situace v tomto případě – již z povahy věci („sporu“) – neexistuje.
41. Bez přiznání odkladného účinku této žalobě by prakticky pominul důvod její podání, kdy, aniž by k tomu kompetentním orgánem byl prověřen postup žalovaného a jeho zákonnost, by bylo dosaženo cíle, který žadatel svou žádostí sledoval a žalobkyně donucena k plnění, k němuž není podle svého přesvědčení povinna, a to ke své újmě a škodě, kterou již nebude možno odčinit (jednou poskytnuté informace jejich adresát nezapomene). Fakticky by tak žalobkyni byla odňata možnost přezkumu rozhodnutí žalovaného a tím i ochrana zákonem a Ústavou garantovaných základních práva a svobod žalobkyně, zejména právo na informační seburčení a právo na svobodné podnikání a ochranu vlastnictví.
42. Žalobkyně má s ohledem na výše uvedené skutečnosti a i při zohlednění potřeby zajistit a garantovat žalobkyni efektivní ochranu subjektivních práv, za to, že v jejím případě jsou

¹⁷ Shodně jako poznámka pod čarou č. 9 výše.

zákonné podmínky pro to, aby této žalobě byl přiznán odkladný účinek, beze zbytku splněny, pročez **žádá a navrhuje**, aby **žalobě usnesením odkladný účinek byl přiznán**.

Důkaz: Opatření žalovaného proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16
Spis žalovaného ve věci sp. zn. UOOU-00974/21 – necht' je připojen
Úplný výpis žalobkyně z obchodního rejstříku pořízený na síti internet
S výhradou dalších důkazů

za žalobkyni – společnost CHAPS spol. s r.o.
Mgr. Štěpán Schenk, advokát
v zastoupení podle udělené plné moci